

Egebjerg-området kun et U-land sammenlignet med jysk stationsby

— Men nu skal det blive anderledes, sagde Holger Knudby på den stiftende generalforsamling i beboerforeningen

På et velbesøgt møde i Den lille Skole på Skovbovænget er beboerforeningen »Egebjergklubben« blevet stiftet i et forsøg på at samle de spredte udslag af initiativ, der har været i sommerens løb. Alerede fra starten har man en kassebeholdning, nemlig overskuddet fra beboerfesten, og man har flere aftenskolehold i gang på den ny Egebjergskole.

På den stiftende generalforsamling blev der budt velkommen af Ahlgren Olsen, og det langvarige møde blev ledet af Hvidkær Johansen.

Holger Knudby og J. Jappe redegjorde for baggrunden for beboerforeningens start og skitserede dens fremtidige virke, lige som de fremlagde et gennemarbejdet udkast til vedtægter.

Egebjergklubbens virkeområde er identisk med de seks grundejerforeringsområder: Skovbo, Egebjerg-høj, Pilehøj, Agesdal, Egebjerglund Nord og Syd.

Til bestyrelsen valgtes: Lis Gylling, Tranemosevej 58, J. Jappe, Egebjergvej 100 A, Holger Knudby, Lerholmvej 6, Alice Thomsen, Brøndermosevej 2, Ahlgren Olsen, Rydtoften 22, fru Østergaard Hansen, Kastebjergvej 20 A, Egon Andersen, Udbakken 18, Flemming Adrian, Kærvangen 13, og Poul Quist Nielsen, Udbakken 24 A.

Udnytter vi mulighederne

På denne stiftende generalforsamling fremkom journalist Holger Knudby med et oplæg, som vi tror kan sætte mange tanker i gang, også andre steder i kommunen, hvorfor vi her bringer et væsentligt afsnit:

— Når man bor i det storkøbenhavnse område, får man nemt sådan en halvbevidst indstilling om, at en lille landsby eller måske stationsby ude på den jyske hede mellem Herning og Holstebro er et øde og trist sted, at vi må beklage de mennesker, der er henvist til at henslæbe deres liv i sådanne omgivelser, der ganske mangler storbyens faciliteter!

Hvis man alene tænker på den ene gang om året eller hvert andet år, forældrene tager børnene ved hånden og ofrer en formue på at tage i Zoologisk Have eller tage på Tøjhusmuseet, eller går i folketingets tilhøreløge, eller til landskampi idrætsparken, ja, så er det naturligvis rigtigt, at vi har muligheder, som vore landsmænd i det vil de vesten må undvære.

Men vender vi os til den daglige tilværelses tummerum og ser på, hvilke nære muligheder og tilbud, vi har — og hvordan vi udnytter de muligheder — så er det lige før, vi her på Egebjerg bliver stemplet som de dårligst stillede i hele landet.

Et eksempel.

Lad mig tage et eksempel: AULUM er en lille by på 1500 mennesker — midtvejs mellem Herning og Holstebro. Altså samme befolkningsgrundlag som Egebjerg-området.

I Aulum har friluftsbadet 50 års jubilæum om to år, og inden da står endnu tre bassiner med internationale mål færdige. To af dem overdækkede til helårsbrug. Man har en dejlig stor park med en offentlig legeplads. Man har et dejligt bibliotek, hvor en vaks bibliotekar sørger for, at bognyhederne er til læns, netop når de har nyhedens interesse. Man har naturligvis i mange år haft et til realafdeling fuldt udbygget skolevæsen, der ifølge sagens natur har kørt med meget lave klassekvotienter i forhold til vore 30 elevklasser.

I Aulum er der en aftenskole med en meget lang række undervisningshold i for eksempel sprog, mange interessegrupper og studiekredse.

Der er også en fritidsklub for de unge, og i nogle gamle skolebygninger har et kunstnerpar indrettet et aktiv-center for børn. Her spilles bl. a. mime-teater og almindeligt børneteater.

Alt det har man.

Aulum er også et almindeligt eksempel på det foreningsliv, som Danmark er berømt for i udlandet. Med efterhånden nogen erfaring i dansk foreningsliv tror jeg nok, jeg tør sige, at den rigtigste formulering ville være: Danmark er rig på mere eller mindre aktive bestyrelser med nange passive medlemmer.

De 1500 mennesker i Aulum kan vælge mellem et hav af foreninger: idrætsklub, borgere- og håndværkerforening, ungdomsforening, KFUM og K, husholdningsforening for blot

at nævne de største. Idrætsklubben har flere drengehold og flere voksenalder i fodboldtjerner, både herre- og damehold i håndboldturneringer, badminton- og svømmetur-neringer.

Jeg tror, at det for mange drenge og unge ville være morsomere og mere tilfredsstillende at være på Egebjergs førstehold i serie 17, eller hvad det nu kan blive, end en af de dårligste på 7. hold. Det gamle olympiske motto, at det gælder om at deltage og ikke om at vinde, gælder også os.

Man ønsker sig en biograf i Aulum — for øjeblikket kommer kun en rejsebiograf hver 14. dag og viser spillefilm i hotellets sal — ja, for der er jo også hotel med restaura- og billiard.

Mennesker, der har boet hele de-

res liv i Aulum, skal naturligvis heller ikke tvangsforflyttes til et andet miljø, når de bliver gamle. Man har selv alderdomshjem og folkepensionistboliger. I øvrigt arrangeres der mange hyggeeftermiddage for de ældre med hobbybeskæftigelser, kaffe og underholdning.

At man har planer om en golfbane, nævner jeg kun i en parentes.

Samme antal mennesker.

Jeg ved godt, at sammenligningen mellem Aulum og Egebjerg halter på enkelte områder, men ikke på de væsentligste: Begge steder er der ca. 1500 mennesker samlet i en fælles og afgrænset geografisk enhed. Det ene sted bogstavelig talt vælter man rundt i tilbud og er aktiviseret i mere end én ting ud over sit daglige arbejde. — I det andet område har beboerne bogstavelig taget nul tilbud i den geografiske nærhed. Vi er et forsømt hjørne af en stor københavnsk udviklingskommune, og det har vi lidt under.

Men der kan rådes bod på det, og vores helt acceptable undskyldning har været, at området først i løbet af de senere år overhovedet er blevet udbygget til et samlet helårsboet bykvarter. Men undskyldningen gælder ikke længere, og stiftelsen af en beboerklub bør være det første svar på fortidens forsyndelser.